

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/130/2022
Identifikačné číslo spisu:	5113210800
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5113210800.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú H. Č., narodenú XX. B. XXXX, zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov - matky Z. T. U. Č., narodenej XX. U.Á. XXXX, C. E., XXXX L., Q. M. F. S. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Ftorkovou, Žilina, V. Spanyola 8343/1A a otca Z. N. Č., narodeného XX. A. XXXX, C. C., E. L. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Bc. Jánom Falathom, Bratislava, Pribinova 28, o úprave styku otca s maloletým dieťaťom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 30P/121/2013, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. mája 2021 sp. zn. 11CoP/20/2020 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. februára 2018 č. k. 30P/121/2013-444 upravil styk otca s maloletou tak, že otec je oprávnený byť s maloletou počas vianočných a veľkonočných sviatkov počas prvej polovice týchto prázdnin v párne roky od soboty od 8.00 hod. do druhej nasledujúcej nedele do 8.00 hod. a počas druhej polovice týchto prázdnin v nepárne roky od soboty od 19.00 hod. do druhej nasledujúcej nedele do 11.00 hod. s tým, že matka je povinná dcéru vždy odovzdať v mieste bydliska otca v S., otec je povinný dcéru naspäť priviesť do C. do miesta trvalého bydliska matky po ukončení stretnutia. Ďalej uviedol, že počas jesenných a jarných prázdnin maloletá H. bude u otca od soboty od 8.00 hod. do druhej nasledujúcej nedele do 11.00 hod., matka maloletú privedie do miesta bydliska otca v S., otec maloletú naspäť zavedie po ukončení stretnutia do bydliska matky v C., cez letné prázdniny maloletá H. bude u otca od prvého dňa letných prázdnin od 9.00 hod. do 31. dňa letných prázdnin do 11.00 hod. v párných rokoch, v nepárných rokoch od 32. dňa letných prázdnin od 9.00 hod. do 62. dňa letných prázdnin do 11.00 hod. s tým, že matka dieťa v stanovenom čase odovzdá v mieste bydliska otca v S. otcovi, otec po ukončení stretnutia matke dieťa vráti na adrese bydliska v C.. Ďalej matke uložil povinnosť umožniť kontakt otca s maloletou prostredníctvom Skype jedenkrát do týždňa každú nedeľu od 19.00 hod. do 19.30 hod. Matka je

povinná dieťa na stretnutie s otcom riadne a včas pripraviť, dieťa otcovi odovzdať s preukazom poistenca a cestovným pasom. Otec je povinný dieťa po ukončení stretnutia matke naspäť vrátiť. Týmto rozsudkom zároveň zmenil rozsudok Okresného súdu v Bruseli, súdu pre mládež spis zo dňa 1. marca 2012 č. 1037/2011/20B v časti úpravy styku otca s maloletou. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolania matky aj otca uznesením zo dňa 31. mája 2021 sp. zn. 11CoP/20/2020 rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 30P/121/2013-444 zo dňa 05. februára 2018 zrušil, konanie o návrhu otca o úpravu styku zo dňa 31. decembra 2008 a konanie o zmene úpravy styku otca s maloletou H. zastavil (prvý výrok). Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (druhý výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že otec maloletej žiadal upraviť styk s maloletou dňa 31. decembra 2008, návrhom podaným na Okresnom súde Žilina, doplneným podaniami zo dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 (posledné dva doplnené návrhy je nutné považovať za zmenu návrhu na úpravu styku na čas po rozvode manželstva). Vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 7C/32/2009-81 zo dňa 15. apríla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/183/2009-113 zo dňa 20. augusta 2009 tak, že manželstvo súd rozviedol a schválil dohodu rodičov čo do zverenia maloletého dieťaťa matke, otca zaviazal na platenie výživného a zároveň schválil dohodu rodičov o úprave styku. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť čo do rozvodu a zverenia dňom 21. mája 2009 a čo do výživného a styku dňom 30. septembra 2009. Styk otca s maloletou po rozvode rodičov bol upravený (zmenený) rozsudkom Okresného súdu v Bruseli - súd pre mládež spis číslo 1037/2011/20B vyhlásený na pojednávaní dňa 17. januára 2012 a vyhlásený na verejnom zasadnutí 20. komory súdu pre mládež v Bruseli dňa 01. marca 2012. Otec sa domáha zmeny rozhodnutia belgického súdu tvrdiac, že právomoc slovenských súdov je legálne daná, nakoľko dieťa sa presťahovalo bez jeho súhlasu.

2.2. Konštatoval, že sa nezaoberal otázkou v tom smere, či došlo k oprávnenému/neoprávnenému premiestneniu dieťaťa, nakoľko právomoc slovenských súdov vzhľadom na odstup času nie je daná ani v jednom z týchto prípadov. Podľa odvolacieho súdu v prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa je právomoc súdu (v tomto prípade slovenského súdu) podľa článku 10 Nariadenia Brusel II daná dovtedy, kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a osoba (v tomto prípade otec) sa zmierila s premiestnením alebo sa dieťa zdržiavalo v inom členskom štáte najmenej 1 rok po tom, ako sa táto osoba dozvedela alebo mohla dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, pričom dieťa sa zžilo s novým prostredím, keďže v Bruseli navštevuje základnú školu a žije tam s matkou a zároveň je naplnená aspoň jedna z podmienok článku 10 citovaného dohovoru (v našom prípade) do jedného roka táto osoba (otec) nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržávané. Z uvedeného potom vyplýva, že v prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa právomoc slovenského súdu zanikla 1 rok po tom, čo sa otec dozvedel o premiestnení dieťaťa, teda najneskôr začiatkom roka 2010, pričom z uvedeného je zrejmé, že dieťa sa zžilo s novým prostredím. Podľa odvolacieho súdu v prípade oprávneného premiestnenia dieťaťa si slovenské súdy zachovávajú právomoc vo veci zmeny rozsudku o úprave styku podľa článku 9 ods. 1 Nariadenia Brusel II počas troch mesiacov nasledujúcich po oprávnenom presťahovaní dieťaťa, teda aj v tomto eventúálnom prípade právomoc slovenských súdov zanikla, a to v apríli 2009. Navyše podľa článku 9 ods. 2 Nariadenia Brusel II sa neuplatňuje, ak sa nositeľ práva styku, ktorý je uvedený v odseku 1 podrobil právomoci členského štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa účasťou na konaní pred týmito súdmi bez toho, aby namietal ich právomoc. Uvedenému nasvedčuje okolnosť, že vo veci starostlivosti o maloletú ohľadne úpravy styku s ňou už v roku 2012 rozhodol belgický súd, a to konkrétne rozsudkom Okresného súdu v Bruseli ako súdu pre mládež spis číslo 1037/2011/20B vyhlásený na pojednávaní dňa 17. januára 2012 a vyhlásený na verejnom zasadnutí 20. komory súdu pre mládež v Bruseli dňa 01. marca 2012, ktorého právomoci sa otec aj podrobil. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že nebolo preukázané, žeby otec maloletej spochybňoval právomoc belgického súdu rozhodovať vo veci maloletej v čase rozhodovania vo veci styku otca s maloletou belgickým súdom, a to listinou, ktorá bola doručená k dovolaniu otca označená ako odpoveď na súdne predvolanie č. j. 064837 zo dňa 10. júla 2011. Takýto dôkaz nebol nikdy otcom predložený v priebehu konania. Zároveň predložením listiny zo dňa 10. júla 2011 nebolo preukázané, či otec maloletej konajúcemu belgickému

súdu vôbec túto listinu doručil a ani v rámci konania nepredložil dôkaz o tom, že uvedená písomnosť bola doručená belgickému súdu, ktorý vec prejednával pod spis. č. 1037/2011/20B a vo veci vydal rozhodnutie na pojednávaní dňa 17. januára 2012, pričom otec bol v konaní zastúpený advokátom pred konajúcim belgickým súdom. Aj podľa odvolacieho súdu bolo vylúčené, že by sa otec maloletej v konaní pred belgickým súdom bránil nedostatkom právomoci belgického súdu konať vo veci a že by bol uvedenú písomnosť doručil v konaní, v ktorom belgický súd konal vo veci úpravy styku otca s maloletou a vo veci vydal rozhodnutie. Skúmať právomoc podľa článku 17 citovaného dohovoru sa vzťahovala aj na rozhodovanie belgického súdu, ktorý túto podmienku konania musel skúmať ex offio. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v zmysle ustanovenia § 160 ods. 2 CSP konanie o zmene úpravy styku na základe návrhov otca, ktoré boli doručené dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 (posledné dva doplnené návrhy je nutné považovať za zmenu návrhu na úpravu styku na čas po rozvode manželstva), musel zastaviť. Uvedené návrhy odvolací súd posúdil podľa ich obsahu a dospel k záveru, že sa nejedná o doplnenie návrhu na úpravu styku v konaní o rozvod zo dňa 31. decembra 2008, ale ide o samostatné návrhy vo veci zmeny úpravy styku, o ktorých bolo naposledy rozhodované rozsudkom o rozvode manželstva o úprave styku slovenským súdom respektíve o úprave styku vo veci rozhodovanej belgickým súdom.

2.3. Čo sa týka podania otca zo dňa 31. decembra 2008, podľa odvolacieho súdu išlo o samostatný návrh otca na úpravu styku v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností, ktorý mal byť postúpený príslušnému súdu v Banskej Bystrici (rozhodovanie o rozvode manželstva a úpravu práv a povinností na čas po rozvode). Keďže sa tak nestalo a medzičasom došlo k rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica o rozvode a úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť čo do rozvodu a zverenia dňom 21. mája 2009 a čo do výživného a styku dňom 30. septembra 2009), preto nebolo možné o tomto návrhu konať a odvolací súd musel zastaviť taktiež konanie o tomto návrhu otca. Zároveň odvolací súd dodáva, že i keby návrh otca o úpravu styku zo dňa 31. decembra 2008 bol odvolacím súdom posúdený ako návrh na úpravu styku čo do rozvodu manželstva (o čo v danom prípade nešlo), musel by konanie o tomto návrhu zastaviť, pretože je zřejmé, že nemá význam spätne rozhodnúť a upraviť styk v čase pred rozvodom manželstva. Takéto rozhodnutie by bolo taktiež bezpredmetné a neúčelné s tým, že ako bolo vyššie uvedené, slovenské súdy už manželstvo rozviedli a upravili styk otca s dieťaťom na čas po rozvode, predmet konania o styku na čas do rozvodu manželstva by preto odpadol. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že výrok rozhodnutia o úprave styku má konštitutívne účinky, pričom výrok rozhodnutia o úprave styku v konaní o úprave styku nekonštatuje, že existovali alebo existujú určité práva, i keď rodič môže byť ich faktickým vykonávateľom, ale rodičovské právo/povinnosť mení na súdne vymáhateľné.

2.4. Odvolací súd preto rozsudok okresného súdu zrušil a konanie o zmene úpravy styku otca s maloletou H. na základe návrhov doručených súdu dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 zastavil, pretože nebola splnená jedna z podmienok konania, a to právomoc slovenských súdov vec prejednať a rozhodnúť. Rovnako zastavil aj konanie o úprave styku s maloletou H. v konaní o rozvod doručenom okresnému súdu dňa 31. decembra 2008, keďže predmet konania odpadol.

2.5. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov tak prvostupňového, odvolacieho ako aj dovolacieho konania.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého dieťaťa (ďalej aj „dovolaťel“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

3.1. Namietal, že krajský súd rozhodol po tom, čo už o otázke právomoci bolo dávno právoplatne rozhodnuté všetkými súdnymi inštanciami Slovenskej republiky, po tom ako mu dvakrát Najvyšší súd SR vrátil vec na ďalšie konanie, po tom ako mu Ústavný súd SR prikázal vo veci konať, po tom ako samotný Krajský súd v Žiline vo vlastnom rozhodnutí rozhodol, že slovenský súd má nepochybne právomoc vo veci konať. Postup krajského súdu je tak doslova zarážajúci, pretože otázka právomoci sa v tomto konkrétnom prípade riešila po dobu asi desiatich rokov, čo je vo veci starostlivosti o maloleté dieťa neprimerane dlhý čas a potom ako všetky súdne inštancie uznali právomoc slovenských súdov a prikázali súdu konať, krajský súd tento pokyn opakovane nerešpektoval a dokonca nerešpektoval ani vlastný právny názor o tom, že právomoc slovenských súdov je jednoznačne daná. V uvedenom spočíva

vada podľa § 420 písm. f) CSP.

3.2. Uvedenú vadu podľa § 420 písm. f) CSP možno vzhliadnuť aj v tom, že odvolací súd po trinástich rokoch konania a všetkých rozhodnutiach vydaných v tejto veci Najvyšším súdom SR a Ústavným súdom SR, dokonca so značným časovým odstupom, a teda so zbytočnými prietiahmi vo veci ešte doplnil, že predmet konania údajne odpadol, pretože návrh otca na úpravu styku s maloletou vyhodnotil ako súčasť konania o rozvod manželstva. Rovnako nesprávne a v rozpore so zákonom odvolací súd v napadnutom uznesení vyhodnotil podania otca maloletej zo dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 ako nové (samostatné) návrhy na zmenu úpravy styku otca s maloletou.

3.3. K otázke právomoci už snád' ani nie je viac čo dodať než to, čo bolo už viackrát v tejto veci najvyššími súdnymi inštanciami judikované. Opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 532/2014-44 zo dňa 17. decembra 2014, kde v bode 14.3. Ústavný súd SR okrem iného uviedol, že „najväčším pochybením okresného súdu bolo zastavenie konania z dôvodu, že nemá právomoc o tomto návrhu konať“. Tiež opakovane poukazuje na vlastné predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Žiline - uznesenie sp. zn. 5CoP/57/2016-386 zo dňa 30. septembra 2016, v ktorom sa okrem obsiahleho vyporiadania sa s otázkou právomoci slovenských súdov vo veci konať, uvádza nasledovný záver: „nakoľko ako vyplynulo z vyššie uvedených skutočností v prejednávanej veci, neboli splnené zákonné predpoklady pre zastavenie konania pre nedostatok právomoci, odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Právomoc okresného súdu v predmetnej veci zostáva zachovaná a trvá“. Tiež poukázal na obe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/265/2012 zo dňa 28. februára 2013 a sp. zn. 2Cdo/291/2019 zo dňa 30. januára 2020.

3.4. Súd opiera svoj názor predovšetkým o to, že údajne nebolo preukázané, že by otec maloletej spochybňoval právomoc belgického súdu konať vo veci (bod 25. napadnutého uznesenia). Na tomto mieste poukazuje na to, že v pôvodnom konaní nebol ani zo strany súdov ani zo strany matky maloletej použitý argument, že by otec maloletej nespochybňoval právomoc belgického súdu práve aj s ohľadom na opakované podania otca vo veci, v ktorých trval na právomoci slovenských súdov a odmietal právomoc belgického súdu. V tejto otázke sa preto nevykonávalo dokazovanie, lebo predmetná skutočnosť nebola nikdy v pôvodnom konaní sporná a nebolo ju teda potrebné ani preukazovať. Až v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoP/41/2018 z 30. mája 2019 bol takýto argument, respektíve tvrdenie prvýkrát použité odvolacím súdom a na to veľmi správne a trefne reagoval dovolací súd v bode 18. uznesenia sp. zn. 2Cdo/291/2019 z 30. januára 2020 (t. j. v druhom rozhodnutí o dovolaní), že: „je nevedno ako odvolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nenamietal absenciu právomoci bruselského súdu, keď takéto dokazovanie ani nevykonával“. Krajský súd nežiadal o doloženie dokladu o doručení predmetnej listiny belgickému súdu (odpoveď na súdne predvolanie č. j. 064837 zo dňa 10. júla 2011 adresovanú a doručенú belgickému súdu) ani nevykonával pojednávanie, o ktoré otec maloletej výslovne písomným podaním žiadal ak súd mal akúkoľvek pochybnosť ohľadom spomínanej listiny, bol povinný vykonať v tomto smere dokazovanie alebo aspoň mohol vyzvať otca maloletej na preukázanie nejakej skutočnosti, ktorú súd považoval za dôležitú pre konanie a mala byť sporná. Krajský súd však dokazovanie nevykonával a pojednávanie tiež nenariadil napriek písomnej výzve otca maloletej a až následne v napadnutom uznesení stručne skonštatoval v podstate to isté, čo v predchádzajúcom uznesení zrušenom dovolacím súdom, že otec maloletej údajne nepreukázal, že by namietal nedostatok právomoci belgického súdu konať vo veci. Krajský súd uviedol, že predložením listiny odpoveď na výzvu súdu č. j. 064837 z 10. júla 2011 nebolo údajne preukázané, že táto bola belgickému súdu aj doručená. Krajský súd však nevykonával dokazovanie ani nenaznačil, že by mal akúkoľvek pochybnosť o doručení predmetnej listiny. Argumentácia v napadnutom uznesení je tak arbitrárna a nepreskúmateľná o to viac, že dovolací súd už krajskému súdu aj v predchádzajúcom uznesení vytkol, že dokazovanie v tejto otázke nevykonával. Otec maloletej sa tak nikdy nepodrobil právomoci belgického súdu v zmysle článku 9 ods. 2 Nariadenia Brusel II ako to celkom nesprávne zmätočne a bez predloženia dôkazmi a bez náležitého odôvodnenia uvádza krajský súd v napadnutom uznesení.

3.5. Taktiež neobstojí ani argumentácia krajského súdu o tom, že ani v prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa by už právomoc slovenských súdov nemohla byť daná z dôvodu podľa článku 10 Nariadenia Brusel II, lebo údajne otec sa nedomáhal vrátenia dieťaťa na Slovensko. Opäť krajský súd v tomto smere nevykonával žiadne dokazovanie. Prítom zo spisu je zjavné, že otec maloletej po zistení, že matka plánuje odcestovať s dcérou do Belgicka, podal návrh na súd, na základe ktorého sa už trinásť

rokov vedie toto konanie, tiež sa domáhal vydania neodkladného opatrenia, ktoré mu však boli zamietnuté a navštívil aj viaceré organizácie zaoberajúce sa medzinárodnoprávnou ochranou detí, avšak tieto mu odmietli pomoc s návratom maloletej zo zahraničia z dôvodu, že maloletá nebola v priamom ohrození života. Nie je chybou otca maloletej, že Okresný súd Žilina a Krajský súd v Žiline, ktoré boli podľa vtedy platných a účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku povinné vo veci rozhodnúť do šiestich mesiacov odo dňa začatia konania, nedokázali vecne rozhodnúť ani za dobu 13 rokov. Je toho názoru, že otázka právomoci už bola vyriešená v tomto smere, že právomoc patrí slovenským súdom a tieto majú vo veci konať.

3.6. Za zmätočné a nedostatočne odôvodnenú považuje argumentáciu krajského súdu v tom smere, že údajne písomné podania otca maloletej doručené v tejto veci súdu dňa 07. septembra 2010 a 31. mája 2013 sú samostatnými návrhmi, ktorými by malo dôjsť k zmene úpravy styku na čas po rozvode. Tieto podania neboli novými, respektíve osobitnými návrhmi na začatie konania. Išlo len o podania zaslané súdu otcom maloletej v odpovediach na výzvu súdu, kedy ho súd vyzval na uvedenie, či trvá na ním podanom návrhu zo dňa 31. decembra 2008.

3.7. Napokon k argumentácii krajského súdu ohľadom podania zo dňa 31. decembra 2008, že išlo o podanie, ktoré malo údajne byť postúpené súdu príslušnému konať vo veci rozvodu manželstva, respektíve, že by mal odpadnúť predmet konania vzhľadom na to, že bolo o úprave styku rozhodnuté v konaní o rozvod manželstva uviedol, že ani táto argumentácia krajského súdu neobstoí, nakoľko táto otázka bola vyriešená už prvým dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/265/2012 zo dňa 28. februára 2013, kde v podstate dovolací súd zhrnul, že súd mal vo veci konať a rozhodnúť a nie konanie zastaviť.

3.8. Z vyššie uvedeného ako i zo súdneho spisu nepochybne vyplýva, že otec maloletej tak v konaní pred bruselským súdom ako aj v tomto konaní pred slovenskými súdmi opakovane namietal, že právomoc patrí výlučne slovenským súdom a s prenesením právomoci belgickému súdu nesúhlasí (v konaní pred slovenským súdom vid' jednotlivé písomné podania otca maloletej, jeho odvolania a predchádzajúce dovolania, ako aj ústavnú sťažnosť, v súdnom spise tiež napríklad odpoveď na výzvu zo dňa 26. mája 2013, odvolanie proti uzneseniu OS Žilina sp. zn. 30P/121/2013-359 zo dňa 05. apríla 2016, odpoveď na výzvu zo dňa 25. júla 2016, odpoveď na výzvu zo dňa 26. augusta 2016, odpoveď na výzvu súdu zo dňa 03. apríla 2018).

3.9. Zastavenie konania krajským súdom po tom, čo už o otázke právomoci bolo dávno právoplatne rozhodnuté všetkými súdnymi inštanciami Slovenskej republiky, potom ako mu dvakrát Najvyšší súd SR vrátil vec na ďalšie konanie, potom ako mu Ústavný súd SR prikázal vo veci konať, potom ako samotný Krajský súd v Žiline vo vlastnom rozhodnutí rozhodol, že slovenský súd má nepochybne právomoc vo veci konať, nemožno vnímať inak ako arbitrárne. Postup krajského súdu je doslova zarážajúci, pretože otázka právomoci sa v tomto konkrétnom prípade riešila po dobu asi desiatich rokov, čo je vo veci starostlivosti o maloleté dieťa neprimerane dlhý čas a potom ako všetky súdne inštancie uznali právomoc slovenských súdov a prikázali súdu konať, krajský súd tento pokyn opakovane nerešpektoval a dokonca nerešpektoval ani vlastný právny názor o tom, že právomoc slovenských súdov je jednoznačne daná. Navyše napadnuté uznesenie je zmätočné a nedostatočne odôvodnené, krajský súd sa nevysporiadal ani s tým, čo mu uložil dovolací súd ani s argumentmi otca maloletej a na odôvodnenie svojho rozhodnutia použil ako argumenty skutočnosti, o ktorých krajský súd nikdy nevykonával dokazovanie. A na to všetko ešte v konaní dochádzalo aj k neúmerným zbytočným prietahom, čo bolo dvakrát predmetom sťažnosti predsedovi súdu, čo je už po druhýkrát predmetom konania na Ústavnom súde SR.

3.10. Dovolateľ žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd napadnuté uznesenie podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil v plnom rozsahu a podľa § 450 CSP vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a aby priznal dovolateľovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Matka maloletej vo svojom vyjadrení k dovolaniu otca navrhla, aby dovolací súd podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP dovolanie otca maloletej odmietol alternatívne podľa ustanovenia § 448 CSP dovolanie zamietol ako nedôvodné a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania voči otcovi maloletej v rozsahu 100 %.

5. Kolízny opatrovník sa k predmetnému dovolaniu nevyjadril.

6. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa vzťahuje Civilný mimosporový poriadok. V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže CMP. neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení CSP pre konanie o dovolaní otca maloletého dieťaťa.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovovací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď

právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. V súdnej veci odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP konanie zastavil, keď mal za to, že v konaní o zmene úpravy styku otca s maloletou H. na základe návrhov doručených súdu dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 nebola splnená jedna z podmienok konania, a to právomoc slovenských súdov vec prejednať a rozhodnúť. Rovnako zastavil aj konanie o úprave styku s maloletou H. v konaní o rozvod doručenom okresnému súdu dňa 31. decembra 2008, keďže predmet konania odpadol. Odvolací súd uviedol, že v danej veci žiadal otec upraviť styk s maloletou dňa 31. decembra 2008 návrhom podaným na Okresnom súde Žilina doplneným podaniami zo dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 (posledné dva doplnené návrhy je nutné považovať za zmenu návrhu na úpravu styku na čas po rozvode manželstva). Vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 7C/32/2009-81 zo dňa 15. apríla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/183/2009-113 zo dňa 20. augusta 2009 tak, že manželstvo súd rozviedol a schválil dohodu rodičov, čo do zverenia maloletého dieťaťa matke, otca zaviazal na platenie výživného a zároveň schválil dohodu rodičov o úprave styku. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, čo do rozvodu a zverenia maloletej do výchovy dňom 21. mája 2009 a čo do výživného a styku dňa 30. septembra 2009. Styk otca s maloletou po rozvode rodičov bol upravený (zmenený) rozsudkom Okresného súdu v Bruseli - súd pre mládež spis číslo 1037/2011/20B, vyhlásený na pojednávaní dňa 17. januára 2012 a vyhlásený na verejnom zasadnutí 20. komory súdu pre mládež v Bruseli dňa 01. marca 2012. Odvolací súd konštatoval, že sa nezaoberal otázkou, či došlo k oprávnenému/neoprávnenému premiestneniu dieťaťa, nakoľko právomoc slovenských súdov vzhľadom na odstup času nie je daná ani v jednom z týchto prípadov. V prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa je právomoc súdu (v tomto prípade slovenského súdu) podľa článku 10 Nariadenia Brusel II daná dovtedy, kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a osoba (v tomto prípade otec) sa zmierila s premiestnením alebo sa dieťa zdržiavalo v inom členskom štáte najmenej jeden rok po tom, ako sa táto osoba dozvedela alebo mohla dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, pričom dieťa sa zžilo s novým prostredím, keďže v Bruseli navštevuje základnú školu a žije tam s matkou a zároveň je naplnená aspoň jedna z podmienok článku 10 citovaného dohovoru (v našom prípade) do jedného roka táto osoba (otec) nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržované. V prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa právomoc slovenského súdu zanikla jeden rok po tom, čo sa otec dozvedel o premiestnení dieťaťa, teda najneskôr začiatkom roku 2010, pričom z uvedeného je zrejmé, že dieťa sa zžilo s novým prostredím. V prípade oprávneného premiestnenia dieťaťa si slovenské súdy zachovávajú právomoc vo veci zmeny rozsudku o úprave styku podľa článku 9 ods. 1 Nariadenia Brusel II počas troch mesiacov nasledujúcich po oprávnenom presťahovaní dieťaťa, teda aj v tomto eventuálnom prípade právomoc slovenských súdov

už zanikla, a to v apríli 2009. Navyše podľa článku 9 ods. 2 Nariadenia Brusel II sa neuplatňuje, ak sa nositeľ práva styku, ktorý je uvedený v odseku 1 podrobil právomoci členského štátu nového obvyklého pobytu dieťaťa účasťou na konaní pred týmito súdmi bez toho, aby namietal ich právomoc. Uvedenému nasvedčuje okolnosť, že vo veci starostlivosti o maloletú ohľadne úpravy styku otca s ňou už v roku 2012 rozhodol belgický súd, a to rozsudkom Okresného súdu v Bruseli ako súdu pre mládež spis číslo 1037/2011/20B vyhlásený na pojednávaní dňa 17. januára 2012 a vyhlásený na verejnom zasadnutí 20. komory súdu pre mládež v Bruseli dňa 01. marca 2012, ktorého právomoci sa otec aj podrobil. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval že nebolo preukázané, aby otec maloletej spochybňoval právomoc belgického súdu rozhodovať vo veci maloletej v čase rozhodovania vo veci styku otca s maloletou belgickým súdom, a to listinou, ktorá bola doručená k dovolaniu otca označená ako odpoveď na súdne predvolanie č. j. 064837 zo dňa 10. júla 2011. Takýto dôkaz nebol nikdy otcom predložený v priebehu konania a zároveň predložením tejto listiny nebolo preukázané, či otec maloletej konajúcemu belgickému súdu vôbec túto listinu doručil, pričom otec bol v konaní zastúpený advokátom pred konajúcim belgickým súdom. Skúmať právomoc podľa článku 17 Nariadenia Brusel II sa vzťahovala aj na rozhodovanie belgického súdu, ktorý túto podmienku konania musel skúmať ex offo. Odvolací súd v zmysle § 161 ods. 2 CSP konanie o zmene úpravy styku na základe návrhov otca, ktoré boli doručené dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 (posledné dva doplnené návrhy je nutné považovať za zmenu návrhu na úpravu styku na čas po rozvode manželstva), musel zastaviť. Uvedené návrhy odvolací súd posúdil podľa ich obsahu a dospel k záveru, že sa nejedná o doplnenie návrhu na úpravu styku v konaní o rozvod zo dňa 31. decembra 2008, ale ide o samostatné návrhy vo veci zmeny úpravy styku, o ktorých bolo naposledy rozhodované rozsudkom o rozvode manželstva a úprave styku slovenským súdom, respektíve úpravy styku vo veci rozhodovanej belgickým súdom. Čo sa týka podania otca zo dňa 31. decembra 2008 podľa odvolacieho súdu išlo o samostatný návrh otca na úpravu styku v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností, ktorý mal byť postúpený príslušnému súdu v Banskej Bystrici (rozhodovanie o rozvode manželstva a úpravu práv a povinností na čas po rozvode). Keďže sa tak nestalo a medzičasom došlo k rozhodnutiu Okresného súdu Banská Bystrica o rozvode a úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť čo do rozvodu a zverenia dňom 21. mája 2009 a čo do výživného a styku dňom 30. septembra 2009) nebolo možné o tomto návrhu konať a odvolací súd musel zastaviť taktiež konanie o tomto návrhu otca. Zároveň dodal, že i keby návrh otca o úpravu styku zo dňa 31. decembra 2008 bol odvolacím súdom posúdený ako návrh na úpravu styku čo do rozvodu manželstva (o čo v danom prípade nešlo), musel by konanie o tomto návrhu zastaviť, pretože je zrejmé, že nemá význam spätne rozhodnúť a upraviť styk v čase pred rozvodom manželstva. Takéto rozhodnutie by bolo taktiež bezpredmetné a neúčelné s tým, že slovenské súdy už manželstvo rozviedli a upravili aj styk s dieťaťom na čas po rozvode, predmet konania o styku na čas do rozvodu manželstva by preto odpadol. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu, jeho postup nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejme úvahy, ktoré ho viedli k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie a k zastaveniu konania o návrhu otca o úpravu styku. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľa.

16. Dovolacia námietka týkajúca sa nedostatku právomoci slovenských súdov v predmetnej veci konať bola podľa dovolateľa vyriešená nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 532/2014-44 zo dňa 17. decembra 2014, kde v bode 14.3. Ústavný súd SR okrem iného uviedol, „že najväčším pochybením okresného súdu bolo zastavenie konania z dôvodu, že nemá právomoc o tomto návrhu konať“, a tiež opakované vlastné predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Žiline. Podľa názoru dovolacieho súdu predmetná dovolacia námietka neobstoí, keďže v čase rozhodovania ústavného súdu ako aj súdov

nižších inštancií nebolo známe, že vo veci úpravy styku otca s maloletou bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Bruseli súd pre mládež spis číslo 1037/2011/20B vyhlásený na pojednávaní 17. januára 2012 a vyhlásený na verejnom zasadnutí 20. komory súdu pre mládež v Bruseli dňa 01. marca 2012.

17. Neobstojí ani dovolacia námietka otca maloletej, že spochybňoval právomoc belgického súdu konať vo veci s poukazom aj na listinu „odpoveď“ na súdne predvolanie č. j. 064837“ zo dňa 10. júla 2011 adresovanú a doručенú belgickému súdu, v ktorej jednoznačne a nepochybne namieta, že bruselský súd nemá právomoc konať. Totiž podľa článku 17 Nariadenia Brusel II skúmať právomoc sa vzťahovala aj na príslušný belgický súd, ktorý v čase rozhodovania musel ex offio skúmať právomoc a pokiaľ o úprave styku rozhodol je zrejmé, že vychádzal z toho, že právomoc vo veci ohľadne úpravy styku otca s maloletou ma danú.

18. Neobstojí ani námietka dovolateľa, že nie je pravdou, že sa nedomáhal neoprávneného premiestnenia dieťaťa do cudziny, keď najprv podal návrh na úpravu styku, neodkladné opatrenie, ktoré mu bolo zamietnuté, následne navštívil organizácie, ktoré mu však nechceli podať návrh, lebo dieťa nebolo v priamom ohrození. Z obsahu spisu ani z vykonaného dokazovania pred súdmi nižších inštancií totižto nevyplýva, že by otec maloletej podal návrh o navrátenie maloletej v prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa do cudziny, pričom ostatné argumenty sú právne bezvýznamné.

19. Dovolacia námietka, že za zmätočnú a nedostatočne odôvodnenú považuje aj argumentáciu krajského súdu v tom smere, že písomné podania otca maloletej doručené v tejto veci súdu dňa 17. septembra 2010 a 31. mája 2013 sú samostatnými návrhmi, ktorými by malo dôjsť k zmene úpravy styku na čas po rozvode. Tieto podania neboli novými respektíve osobitnými návrhmi na začatie konania. Išlo len o podania zasielané súdu otcom maloletej v odpovediach na výzvy súdu, kedy ho súd vyzval na uvedenie, či trvá na ním podanom návrhu zo dňa 31. decembra 2008. Podľa názoru dovolacieho súdu predmetná námietka je bezpredmetná, pretože vo veci už rozhodol belgický súd, ktorý aj založil svoju právomoc.

20. Dovolateľ namieta aj argumentáciu krajského súdu ohľadom podania zo dňa 31. decembra 2008, že išlo o podanie, ktoré malo údajne byť postúpené súdu príslušnému konať vo veci rozvodu manželstva respektíve, že by mal odpadnúť predmet konania vzhľadom na to, že bolo o úprave styku rozhodnuté v konaní o rozvod manželstva, že táto argumentácia neobstojí, nakoľko táto otázka bola vyriešená už prvým dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/265/2012 zo dňa 28. februára 2013, kde dovolací súd zhrnul, že súd mal vo veci konať a rozhodnúť a nie konanie zastaviť. Ani uvedená dovolacia námietka neobstojí, keďže citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu najvyšší súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií, pretože súdy konanie zastavili pre prekážku res iudicata, teda rozsúdenej veci a v tomto rozhodnutí neriešil právomoc slovenských súdov vo veci konať.

21. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

22. Na záver dovolací súd konštatuje, že námietka dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, je neopodstatnená. Podané dovolanie je tak síce prípustné, ale nie je dôvodné, a preto ho podľa § 448 CSP zamietol.

23. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.